

Сидів колись Дідок під явором густим.
Зелене листячко неначебто шептало,
Що шелестів і він, як був ще молодим...
Було, та загуло і сниться перестало...
Стояли перед ним два хлопці Вітряки,
Поприбиралися такими молодцями,
Що гляньте, мов, се ми, не прості козаки!
І почали вони молоти язиками:
— Гай, гай, Дідусику! — озвався один Вітряк.-
І сива голова, і борода велика,
І розуму набравсь, а все-таки бідняк
І в світі божому якась ти притика.
Он я надумався,— побачиш, потривай,-
Як гарно житиму, аби була охота!
Достану грошеньт — у мене буде рай:
Будинок, дворище, мальовані ворота;
Біля воріт тобі збудую хатку я,
І будеш ти гостям ворота відчиняти,
І житимеш в добрі; головонька твоя
Не буде вже тоді під явором куняти.-
На се Дідок сказав: — Бринить добро твоє,
І гарно здалеку будинок бовваніє...
Розумний б'є на те, що справді в його є,
А дурень думкою, як кажуть, багатіє.
— Я розсудив не так! — верзе другий Вітряк.-
Щоб в світі живучи, ніколи не блудити,
Підладжуйсь до людей, вертись і так і сяк,
А іноді умій солодку річ зліпити.
Хоч кажуть — хто мовчить, той ніби двох
навчить,-
Щербата вигадка: не можна мовчки жити,
Бо не чутно того, хто дума і мовчить,
Міркуй усяк про те, як язиком вертіти.
Ти думаєш своє, а вимовляй не те —
І потече тобі усюди тее млеко,

Вигадливий язик дорогу промете,
І можна вибраться далеко-предалеко.
— Гляди,— промовив Дід,— на світі є пристріт,
Такою думкою ти не хвались нікому,
Бо сказано давно: брехнею пройдеш світ,
Та от біда яка — не вернешся додому,-
Дідок замовк, сидить і голову схилив.
"От,— думає собі,— десь на лихо взялися..."
Аж дивиться згодя — нема вже Вітряків,
Бо засоромились і мовчки розійшлися.

Дідок сказав своє, тепер і я додам:
Моторна голова нехай свій розум має,
Шкода молоть брехню порожнім Вітрякам,
Бо мудра правдонька їм крилля поламає.
1891.